

Pro osudovou lásku
není čas žádná překážka

Šepot run

CHRISTINA COURTENAY

Šepot
run

Copyright © 2021 Christina Courtenay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Marie Čapková, 2024

Cover © Caroline Young, Headline, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5110-5 (pdf)

CHRISTINA COURTENAY

Šepot run

přeložila Lenka Marie Čapková

*Věnováno Carol Dahlén Fräjdinové,
mé skvělé kamarádce:
jsi pro mě jako dcera, díky za všechno!*

Prolog

Stockholm, Švédsko, srpen 2019

„ALE NO TAK, NEBUŽ SRAB! VĚŠTĚNÍ OSUDU JE PŘECE STEJNĚ nesmysl. Je to prostě zábava, ne?“

Sara Mattssonová si povzdechla a usadila se vedle Maddie, mladší sestry svojí nejlepší kamarádky, která potřásala koženým sáčkem plným kamenů. Když Maddie rodiče brávali s sebou na vikinské víkendy, naučila se tam vykládat runy, aby si tak zkrátila dlouhou chvíli. Z legrace pak tvrdila, že se z ní stala vědma. Obvykle takhle přepadla každého, kdo k nim přišel na večeři, a nabízela mu své věštecké služby.

„A taky potřebuju trénovat, abych to nezapomněla, rozumíš. Pěkně prosím, smutně koukám!“ přemlouvala teď Saru.

„Tak dobře, ale ne, že mi budeš vykládat něco o vysokých černovlasých cizincích, je ti to jasné?“ Saře by to jenom připomnělo jejího bývalého.

Maddie se zakřenila, ale pak zvážněla a pustila se do práce. Zavřela oči, vytáhla ze sáčku tři kameny a hodila je na podložku, na které byly namalované tři kruhy. Každý z kamenů měl na sobě vyrytou odlišnou runu a ona se k nim sklonila, aby si je prohlédla zblízka. „Podívej, všechny dopadly do kruhu tvojí budoucnosti. Paráda!“ Pak jeden kámen zvedla. „Tohle je Raidho. To znamená, že budeš cestovat.“

„No, to už vím. Zítra se přece vracím do Anglie.“ Sara byla ve Švédsku navštívit rodinu a přátele, ale teď už nastal čas vrátit se zpátky k jejímu skomírajícímu obchůdku v Anglii. Poslední rok si v Yorku pronajímala byt a malou dílnu, ve které vyráběla šperky ve vikinském a anglosaském stylu a pak je prodávala. York byl pro takový obchod ideální, z celého města jako by historie přímo dýchala.

„Hmm, mělo by jít o něco trochu víc vzrušujícího, ale dejme tomu. Tahle další, to je Berkana, runa zrození a růstu. Je příslibem nových začátků a... Hmm, možná touhy a lásky?“

Sara se ušklíbla. „Tak to nehrozí. A prosila jsem tě, abys mi nevykládala podobné nesmysly.“

Maddie se na ni přísně podívala. „Ale já si to nevymýšlím, jenom ty runy vykládám. Šeptají mi to, abys věděla. Tedy, ne nahlas, jen v duchu.“ Pak ukázala na poslední kámen. „A tenhle prostě říká, že musíš být silná. Do cesty se ti postaví nějaké překážky nebo dojde k jakémusi zpoždění a ty se budeš muset spolehnout na svoji vnitřní sílu.“

„Jaké překážky? Můj let bude mít zpoždění?“

Maddie se k ní naklonila a zvesela ji štouchla loktem. „Ale ne! Může to znamenat, že budeš muset čelit svému strachu. Musíš vytrvat a přežít. Být odhodlaná a trpělivá. Něco takového.“

Sara zavrtěla hlavou. Takovým způsobem přesně ten poslední rok a možná i déle žila. A nikam to stejně nevedlo. „Tak ti děkuju za výklad. Ne, že bych něčemu z toho věřila, ale přeju ti s tvou věšteckou kariérou hodně štěstí.“

„Ale no tak! Runy nikdy nelžou.“ Maddie naoko předstírala uraženou, ale v očích měla smích.

„Hmm, tak snad nebude tvůj příští zákazník takový skeptik.“

Sama se už rozhodla, že bude prostě dál tvrdě pracovat, dokud její bolestné vzpomínky nevyblednou.

Kapitola první

*Severní moře, Haustmánuður,
koniec září 873 našeho letopočtu*

„JSI SI JISTÝ, ŽE BYCHOM SE NEMĚLI VRÁTIT? TEN STARÝ RYBÁŘ říkal, že se blíží bouře.“

„To je hloupost! Počasí je k plavbě naprosto ideální, to každý vidí. Navíc to ten rybář tvrdil před dvěma dny. Teď už je trochu pozdě na to, abychom to otočili.“

Rurik Eskilsson poslouchal, jak se ti dva muži na zádi dohadují. Jedním z nich byl Sigvardr, majitel lodi, druhý byl pasažérem stejně jako on, ač o mnoho starší. Rurikovi bylo teprve dvaadvacet. Ten, co si tolik stěžoval, měl už svá nejlepší léta očividně za sebou a na palubě se podle všeho necítil dobře. Velkou část dosavadní cesty prozvracel. Ve tváři byl popelavě šedý, a kdyby se mu podařilo ještě v sobě udržet nějaké jídlo, nejspíš by stále visel přes bok lodi.

Rychlý pohled na oblohu Rurikovi nabídl jen modř, kam oko dohlédlo, ale nizoučko nad obzorem se zcela nepochybně sbírala mračna. Ovšem Sigvardr měl pravdu, otáčet se nedávalo smysl. Už se nacházeli za půlkou cesty přes Severní moře, z Ribe v zemi Dánů vypluli už předevčírem. Rurik se dotkl velkého amuletu ve tvaru Thorova kladiva, který mu visel kolem krku. Doufal, že je božové ochránění. Rozhodně nezamýšlel skončit v slaných hlubinách oceánu. Naopak, vydával se na cestu za novým životem, za dobrodružstvím, daleko od své rodiny a přátel, a nic ho nesmí zastavit.

Musel od ní utéct, než zešílí, protože na její zářivou krásu nebude moci nikdy dosáhnout... Ale na to teď nechtěl myslet.

„Uvaž to lano pevněji! Tak ne, ty *fifle*, pořádně!“ Sigvardr vykřikoval své rozkazy a Rurik doufal, že ten muž ví, co dělá, a nejsou to jen takové silácké řeči. Několikrát už na lodi velel, a prozatím se mu zdálo, že je Sigvardr zkušeným námořníkem. Na chvíličku přesto zatoužil raději cestovat se svým starším bratrem Hrafnem. Hrafn měl svoji vlastní loď a Rurikovi nabízel, že ho do cíle zaveze, ale už bylo dávno načase, aby se od něj Rurik odpoutal a postaral se sám o sebe.

Vlny se teď vzdouvaly opět o něco výš a pěnily na vrcholcích jako schvácení koně. Mohutná loď je zprvu prorážela hladce a bez problémů, ale když vítr zesílil, loď s dřevěným obložením, takzvanou klinkerovou obšívku, se začala vzpínat. Jak sjížděli kopce vody a překonávali sedla vln, plavidlo mohutně skřípalo a vrzalo. Nejednalo se však o nějakou ledabyle sbitou bárku a Rurik nepochyboval, že tahle loď zvládne i mnohem horší podmínky. Severská plavidla byla stavěna tak, aby byla zároveň odolná i ohebná a jen tak něco je nemohlo zlomit.

„K večeru bychom měli už vidět pevninu,“ pravil Sigvardr. Měl zvučný hlas, který se teď nesl ve větru, takže ho každý slyšel, ale jediný, kdo se ozval s odpovědí, byl onen reptal.

„Jestli se vůbec tak daleko dohrabeme...“, zamumlal temně.

Rurik se na něj přísně podíval a doufal, že ho tím umlčí. Nikdo tu neměl náladu poslouchat takové fňukání. Ten muž byl na palubě jediný, kdo se třásl strachy. Vždyť pokud mají dnes zemřít, tak zemřou. Svůj osud člověk změnit nemohl. Norny, starověké bohyně osudu, už jejich osud dávno rozhodly za ně, tak proč se tím trápit?

Po několik dalších hodin loď dál brázdila vlny. Ty rostly současně s šedivou masou mraků, která postupně zakrývala celou oblohu. Jako by je shůry měla každou chvíli zavalit obří peřina. Světlo brzy vyprchalo, ač večer ještě nenastal. Rurikovi

nakonec nezbývalo nic jiného než si také odlehčit od snídaně, toho houpání už bylo příliš i na něj. Nic ale neříkal. Ostatní také ani nehlesli, a dokonce i stařec byl teď tiše, i když ten byl možná ochromený strachem. Každopádně upřeně hleděl na hladinu před sebou a klouby prstů se mu bělaly, jak silně svíral bok lodi.

Plachta se divoce zmítala a lana se napínala k prasknutí. Ještěže byla upletená z tulení kůže, pružného a odolného materiálu, který byl trochu mastný na omak. Prkna lodi nesouhlasně úpěla, ale do podpalubí žádná voda nenatekla, i když se vlny usilovně snažily ze všech směrů převalit přes boky lodě. Trup se držel nad hladinou, ale to neznamenal, že pasažéři zůstávali v suchu. Slaná vodní tříšť je stejně zmáčela, a přestože byl teprve začátek podzimu, Rurik cítil, že je na kost promrzlý. Rozhodně to byl prachmizerný způsob, jak strávit den. Očima zkoumal obzor, jestli nezahledne zemi. Už nemohla být moc daleko.

Když se před nimi konečně začala zdvíhat pevnina, náhle se ještě víc setmělo. Rurik okamžitě pochopil, že k pobřeží plují příliš rychle a ve špatném úhlu. Sigvardr začal rozdávat další rozkazy. „K veslům! Musíme zabrat pryč od těch útesů! Rychle!“

Spěchali ponořit vesla do vody. Byla uložena podél boků lodi po obou stranách a muži si je museli jedno za druhým podávat, od zádě k přídi. Každé veslo pak připevnili k lodi jednoduchou smyčkou z lana, kterou zahákli za speciální zářezy v bocích, a tak vesla zajistili. Pak už stačilo jenom sladit společný rytmus, což nebylo vzhledem k tomu, jak sebou loď ustavičně zmítala ze strany na stranu, úplně jednoduché. Rurik byl silný a zvyklý veslovat, a neměl tak potíže stačit Sigvardrovému „Raz, dva, raz, dva!“. Ale ne každý z nich to zvládal a loď nepostupovala tak rychle, jak bylo třeba. Útesy se neúprosně blížily.

Zpod přivřených víček těkal Rurik střídavě pohledem z pobřeží na moře kolem. Voda vířila jako kotlík těsně předtím, než překypí, a jemu bylo jasné, že pod hladinou působí silné proudy, které je táhnou vpřed. Nemohli dělat vůbec nic, jejich veslování

teď bylo marné. Jedinou nadějí, která jim zbývala, bylo dostat se co nejbliž k pobřeží. Potom budou snad moci loď kormidlovat směrem k pláži nebo vyskočit a zbytek doplavat.

Sigvardr podle všeho situaci vyhodnotil stejně. „Opřete se do toho! Kdyby se nám povedlo dostat o kousek dál tímhle směrem,“ ukázal, „mělo by pak jít –“

Jeho křik přehlušila ohromná rána. Rurik spatřil, jak se před lodí zvedá téměř kolmo vzhůru a vyřezávaná dračí hlava s otevřenou tlamou se naklání dozadu. Muži sedící na přidi se řítili dolů. Padali jeden přes druhého jako kuželky. Hned nato se lodní prkna rozlomila, trup se rozpůlil ve dvě a voda se závratnou rychlostí nahrnula dovnitř. Rurikovi došlo, že museli narazit do skalisek schovaných pod hladinou. Teď už je nemohlo zachránit nic. Muži, prkna, vesla a všechno, co nebylo přivázané, se za křiku mužů a zlověstného rachotu kroutícího se a praskajícího dřeva rozletělo do všech stran. Rurik se instinktivně chytil ulomeného kusu trupu přesně ve chvíli, kdy zbytek lodi narazil do ještě větší překážky. Věděl, že bude potřebovat něco, co ho udrží nad hladinou, a tohle dřevo byla jediná věc, kterou měl po ruce.

Jak letěl vzduchem, jen matně vnímal ječení toho ufnukaného pasažéra a uznal, že se ten starý muž nakonec nebál bezdůvodně. Ze všech stran se ozýval zoufalý křik a nadávky, ale náhle to vše utlumil šok z ledové vody, která se nad ním zavřela a natekla mu do uší. Taky chtěl křičet, ale včas si vzpomněl, že nemá otevírat pusy. Místo toho zamrkal a pokusil se zjistit, kterým směrem je hladina, což nebylo v té zakalené vodě se slabým světlem, které jen probleskovalo shůry, nic snadného.

Byl zdatný plavec, ale voda s ním zápasila a snažila se nad ním zvítězit. Musel zabrat vši silou nohama, aby vyplaval na povrch. Pomohl mu přitom ten kus bednění, který svíral v rukou a nadnášel ho přesně tak, jak Rurik doufal. Pevně se ho držel a rozhlížel se, zda by nemohl pomoci někomu dalšímu. Reptal se na chvíli vynořil vedle něj, plácal sebou a kašlal. Rurik

se ho pokusil chytit za tuniku, ale látka se mu vysmekla mezi prsty a muž zmizel. Kolem dokola se ozýval další křik a řev, ale Rurika v očích pálila sůl a ostatní se mu ztráceli mezi vlnami. Přelévала se přes něj zpěněná masa vody, takže kolem sebe viděl stále méně. Mořské proudy ho odnášely pryč od lodi. Kopal nohama a jednou rukou vši silou pádloval, kdykoliv zahlédl břeh. Nechtěl, aby ho proudy odtáhly na volné moře, a proboujel se druhým směrem. Ač ho voda stále znovu stahovala dolů, byl odhodlaný to nevzdat. Ať už si Norny myslely cokoliv, on byl přesvědčený, že jeho čas ještě nepřišel.

Bohyně s ním nejspíš souhlasily, protože nakonec, když už si byl jistý, že o moc déle nevydrží, zvedl hlavu a uviděl kousek před sebou pláž. To mu dodalo sílu bojovat dál, až se konečně ocitl na pobřeží mezi velkými kameny porostlými jasně zelenými mořskými řasami. Stále se přes něj přelévaly vlny, ale už je ani necítil. Zabořil prsty do drsného písku, jako by se ho chtěl zachytit, a po chvíli se mu podařilo zvednout se na všechny čtyři.

„Děkuji vám, bohové!“ zvolal chraplavě, rozkašlal se a začal plivat vodu. V krku ho to pálilo, jako by měl hrdlo v jednom ohni. Musel spolykat pořádnou dávku slané vody, ale to mu bylo jedno. Přežil.

Otřásl se a uvědomil si, že tady zůstat nemůže. Musí najít nějaký úkryt a uschnout. Ale nejdřív by se měl vydat hledat ostatní a pokusit se zachránit, koho půjde. Kde všichni jsou? Přežil ještě někdo další? Uši měl pořád plné vody, ale ani když si ji z nich vytřepal, žádné hlasy neslyšel, jenom skučení větru a vlny narážející do břehu. Sebral poslední zbytek sil a vrávoravě se postavil. Spatřil, jak se u břehu na vlnách pohupuje pár věcí. Jednu z nich poznal: truhlice s veškerým jeho majetkem, vším, co potřeboval pro svůj nový život. Vypadalo to, že zůstala celá. *Odinovi díky za takové štěstí!* Odin i ostatní bohové a bohyně při něm dnes rozhodně stáli. Vrhł se do příboje a truhlu popadl

těsně předtím, než se ji další obrovská vlna pokusila odvléct zpět na moře.

„Nedám!“ vyštěkl na vířící proudy, které se mu snažily bednu vytrhnout. Svou truhlu už jen tak nepustí.

Když se vyškrábal zpět na suchou zem, v bezpečné vzdálenosti od vody ji položil na zem a potácivým krokem se vydal podél břehu. Nikoho však neviděl. „Haló? *Haló?*“ Zkoušel volat, ale hlas mu přesakoval a těch pár slov, co ze sebe vymáčkl, odnesl vítr. Po chvíli to vzdal a vyburcoval se k pohybu. Rozběhl se podél pobřeží a rozhlížel se po okolí, jestli nezahledne jakoukoliv známku života. Kromě vln a spousty vyplavených věcí a trosek neviděl ale nic, co by se hýbalo. Na vodě se vznášelo několik lodních truhlic, a tak je také vytáhl na břeh. Jedna byla rozbitá a prázdná, druhá nepoškozená, ale našel v ní hlavně promočené oblečení.

Po nějaké době už byl připravený to vzdát. Zahlédl mezi útesy jeskyni, dokonalý úkryt, kde si bude moct rozdělat oheň a usušit se. Snad bude jeho mokré železné náčiní na oheň fungovat a podaří se mu posbírat nějaké naplavené dřevo. Ale jakmile se vydal směrem k jeskyni, konečně spatřil, jak si vodní pěna o kus dál pohazuje něčím světlým. Zářivou tuniku jednoho z těch lidí poznával.

„Sigvardre? Sigvardre!“

Rozběhl se do vody a chytil muže za paže, aby ho vytáhl ven. Ale jakmile ho položil na písek, bylo mu jasné, že je pozdě. Sigvardr měl na čele velkou tržnou ránu, takový úder nemohl nikdo přežít. Rychle ho prohlédl a jeho podezření se potvrdilo: Sigvardrovo srdce dotlouklo. Vlny s ním musely mrštít o skály pod hladinou nebo ho zasáhly kusy lodě, když se rozlomila.

Rurik už pro toho muže nemohl udělat nic víc než ho odvléct po pláži o pár metrů výš. Až se ohřeje a uschne, tak Sigvardra pohřbí. Každý odvážný muž si něco takového zasloužil a byl si jistý, že Sigvardr by pro něj udělal to samé.

Poblíž moře vyplavilo na břeh další dva muže, které postihl víceméně stejný osud a Rurik jim už také nemohl pomoci. Alespoň je tedy vytáhl z vody. Jedním z nich byl ten stařec a Rurika na chvíli zaplavil smutek, když pomyslel na to, že ten ubohý muž strávil své poslední dny v takovém strachu. Ale teď už je u svých předků, nebo snad s Ægirem, mořským *jótunem* a jeho ženou Rán, a to není tak špatný osud.

„Anebo taky ne,“ zabručel si Rurik pro sebe.

Na mužově hrdle zahlédl záblesk kovu a zpod tuniky mu vytáhl stříbrný amulet ve tvaru kříže. Takže tenhle člověk musel být následovníkem Bílého Krista, jedním z těch, kteří se účastnili shromáždění v malé dřevěné budově v Ribe. Několikrát odtamtud slyšel zvonit zvony, když čekal na plavbu přes moře. Muž oděný v dlouhé bílé roucho, který se mu představil jako biskup Ansgar, ať už to znamenalo cokoliv, se Rurika jednou pokusil nalákat dovnitř, ale ten odmítl. Jeho vlastní bohové mu stačili. Žádné další už nepotřeboval, jak se také dnes ukázalo.

Teď už ale padala tma a Rurik se musel postarat sám o sebe, jinak by mohl také zahynout. Snad zítra najde další své druhy, i když v to, že by přežil ještě někdo jiný, příliš nedoufal. Pocit zoufalství a ztráty ho zasáhly jako obrovská mořská vlna. Tohle byl zatraceně mizerný začátek nového života a on upřímně doufal, že to není špatné znamení.

Kapitola druhá

*Marsden Bay, Northumberland,
druhá polovina září roku 2019*

„TA JE NAPROSTO FANTASTICKÁ! JSI TAK HODNÝ, ŽE JSI MI JI ukázal, děkuju ti.“

Sara s obdivem hleděla na drobnou sponu, která se na oblečení připevňovala pomocí dlouhého špendlíku. Držela ji mezi ukazovákem a palcem a otáčela s ní, aby zjistila, jak je vyrobená. Spona byla staroseverská a pocházela nejspíš z devátého století. Pro spoustu lidí by takový předmět nebyl ničím zajímavý, ale protože Sara šperky sama vyráběla, přesně věděla, jaká to je piplačka něco takového zhotovit. A tahle spona vznikla více než před tisícem let bez pomoci těch šikovných nástrojů, které má dnes k dispozici ona.

Neuvěřitelné!

„Říkáš, že ji našli v hrobu?“ Pohlédla na Roberta McPhersona, muže, který archeologické vykopávky vedl. Protože byl její dědeček významným švédským archeologem a Robertovým dlouholetým přítelem, povolil jí Robert vykopávky navštívit.

„Přesně tak, zrovna tamhle, i když ta sponka ležela vlastně nahoře na zemi. Nejspíš ji tam vytlačila eroze.“ Neměl tak silný skotský přízvuk jako ostatní, ale i tak zdůrazňoval všechna „r“ a Saře se to moc líbilo. „Nechceš se na to jít podívat? Už se dostáváme ke kostrám a nacházíme vážně úžasné věci.“ Rozhlédl se a zašeptal: „Třeba *Ulfberhtský* meč!“

„Jako vážně? No tedy!“ Sara věděla, že tyhle meče patřily k nejkvalitnějším vikinským mečům a člověk si je nemohl jen tak splést, protože jejich kovář si je všechny podepsal.

„Tak pojď, už by měl být venku.“

„Paráda! Můžu si tu sponu ještě vyfotit, prosím tě? Napadá mě spousta různých návrhů, které bych podle ní mohla vytvořit, tak bych nerada zapomněla, jak vypadá. Něco podobného by se v mojí nové kolekci skvěle vyjímal.“

„Jasně, jenom ty fotky nikde nezveřejňuj, hlavně ne na internetu. Rádi naše nálezy novinářům postupně dávkujeme. Jsou pak víc napjatí.“ Robert se zakřenil a Sara souhlasně přikývla. Ta správná propagace prostřednictvím těch správných kanálů jim může pomoci se sháněním dalšího financování. Na podobné projekty byly peníze vždy potřeba.

Vyfotila si sponu ze všech stran. Byla vyrobena z ryzího zlata. Zdála se jednoduchá, ale špendlík byl dostatečně ostrý na to, aby prošel jakoukoliv látkou, a jeho hlavičku zdobil překrásně tvarovaný ptáček, který nebyl větší než nehet na jejím palci. Měl elegantní prohnutý krk, malá křídélka vyčnívající po obou stranách těla a rovný zobáček ohnutý dolů. Možná havran, nebo snad nějaký dravec? Oči měl osazené nějakými polodrahokamy, nejspíš granátem, a křídla a krk byly zdobené technikou nielování: tmavého efektu se dosahovalo přidáním tmavé taveniny do vyrytých linií. Jednotlivá períčka byla vykreslená do nejmenšího detailu. Ta spona byla prostě výjimečná a Sara by si ji nejradši odnesla domů. Bude se ale muset pokusit vyrobit si podobnou sama.

„Tak jo, hotovo. Tady.“ Podala ji zpět Robertovi, který ji uložil do speciální krabičky vystlané bavlněnou vlnou a tu pak schoval do malé bezpečnostní schránky.

„Skvěle, tak pojďme zkontrolovat, jak jim to jde.“

Vyprovodil ji ven z obytného vozu, který používal jako svou kancelář, a pak ji odváděl k vykopávkám na větrný vrcholek

útesů tyčících se nad pobřežím Severního moře, jihovýchodně od Newcastleu. Zdejší keltskou mohylu objevili teprve nedávno, po divoké bouři, která odkryla pár kamenů a lidskou kost. Předtím to podle všeho vypadalo jenom jako obyčejná zatravněná plocha a nikdo se tomuhle kousku půdy nijak zvlášť nevěnoval. „Museli jsme kopat rychle, než někoho napadne, že by sem měl jít hledat poklad,“ vykládal Robert Saře za chůze. „A díky bohu, že jsme to tak udělali!“

„To máš pravdu.“

Mrazivý zářijový vítr je během krátké cesty k výkopu šlehal do tváří. Sara zvedla oči k obloze a všimla si tmavých mraků. „Ještě že jsi narychlo postavil ten stan,“ podotkla. Vůbec tu lopotnou práci archeologům nezáviděla. Takhle blízko u moře jim po pár hodinách hrabání lopatkou v hlíně musela být pěkná zima. Stan byl ze dvou stran otevřený, takže se jím vítr volně proháněl, ale alespoň je chránil před deštěm.

„Ano, kvůli počasí si nemůžeme dovolit ztrácet čas. Hej, Adriane, máš něco nového?“ Robert si přidržel u kraje výkopu a Sara s ním. „Á, už jste našli druhou pánev a lebku, výborně!“

„Jo, a určitě je to taky muž.“ Muž jménem Adrian se usmál. „Po tom, co objevili v Birce, jeden nikdy neví.“

Sara se musela tvářit nechápavě, protože se jí Robert zeptal: „Tvůj dědeček ti nic neříkal? Našli tam hrob válečnice s kompletní výstrojí.“

„Aha, no jo, už si vzpomínám.“ Děda jí vždycky vykládal o tom či onom nález, ale tenhle jí nějak neutkvěl v hlavě. „Takže tohle je taky válečník?“

„Rozhodně. Nejspíš nějaký vojevůdce, soudě podle toho, co jsme v hrobě zatím objevili. U těch druhých dvou si nejsem jistý. Možná to byli nějakí jeho pomocníci, protože to vypadá, že většina předmětů patřila jemu. Skoč dolů a koukni se na tohle.“ Adrian, vysoký a hubený muž kolem třiceti, jí podal ruku, aby mohla sestoupit dolů. Robert seskočil do výkopu sám.

V dlouhé truhle, která byla vyplněná něčím, co jí připomínalo umaštěnou vlnu, ležel *Ulfberhtský* meč. V tuhle chvíli jeho čepel nevypadala nijak zvláště – byla rezavá a značně pokroucená – ale Sara věděla, že až ji prohlédnou pod mikroskopem, ukáže se, jak je úžasná. Nejspíš jde o kovanou damaškovou ocel zdobenou kresbou. Je to ostrá a smrtící zbraň a také neuvěřitelně odolná. Jílec meče byl ale naprostá pohádka: bronzový, zdobený stříbrem, úplné umělecké dílo. Sařina stříbrotepecká duše okamžitě pookřála. „Smím?“

Adrian bednu zvedl, aby se do ní mohla lépe podívat. „Myslím si, že by mohl pocházet tak z poloviny devátého století nebo z jeho sklonku,“ informoval ji.

Souhlasně zamručela. Vždycky s sebou nosila lupu a teď ji vytáhla z kapsy, aby si vzorek na meči lépe prohlédla. Tradiční zvířecí motivy s vlnkami a divokými zvířaty cenícími zuby. „Nádhera!“

Robert si sedl na bobek, aby si prohlédl kostru, jejíž kosti se postupně začínaly rýsovat v hlíně. „Už tušíš, proč zemřel?“ zeptala se.

„No, zdá se, že ho zabila pořádná šlupka do hlavy. Koukni sem.“ Adrian ukazoval na lebku, kterou už zčásti odkryl, do místa, kde byl jasně vidět dolík s roztržštěnou kostí.

„Jauvajs! Třeba patřil k Velké pohanské armádě a místní si ho podali,“ přemítal Robert nahlas.

O té Sara už slyšela, šlo o velkou vikinskou armádu, která brázdila britské ostrovy na konci devátého století za vlády krále Alfréda Velikého. „Copak se dostali až tak daleko?“ Měla dojem, že se většinou zdržovali ve středních a jižních královstvích Východní Anglie, Mercie a Wessexu.

„Ale ano. Dobyli celou Northumbrii a svrhli také království Alt Clut. Víš, které mám na mysli, tam nahoře ve Strathclyde.“

„Vážně? To jsem netušila.“

Robert s Adrianem dál zkoumali kostru, a zatímco Sara obdivovala jílec a hlavici meče, probírali ti dva stavbu kostí. Přestala je vnímat, protože tohle téma ji ani trochu nezajímalo. Konečně se opět postavili.

„Jdeš taky, Saro? Pauza na svačinu.“

„Co? Jo, ano, prosím.“

Společně s nimi a několika dalšími archeology vykročili směrem k o něco bytelnějšímu stanu, postavenému na kousku louky, která se táhla mezi pobřežím a nejbližšími domy. Ve stanu měli zřízenou provizorní kantýnu. V půli cesty si Sara vzpomněla, že když se škrábala dolů do výkopu a pak zase ven, ztratila telefon. „Promiň, Roberte, ale musím se vrátit. Myslím, že mi z kapsy vypadl telefon, zapomněla jsem si ji zapnout.“

„Ale samozřejmě, jen běž! Něco ti schováme.“

Když k výkopu přišla, byl liduprázdný. Sara pohlédla na kosti, které vystupovaly z temné půdy. Přemítala, jak se sem válečník a jeho doprovod asi dostali. Na osamělý vrcholek útesu, v jehož okolí žádné další hroby nebyly. „Snad vám nevadí, že vás teď vykopají,“ zamumlala směrem k té největší kostře. „Řekla bych, že s tím vaši kamarádi asi nepočítali, když vás tu pohřbívali.“

Rozhlížela se po telefonu, který byl bohužel černý, a tak se hůř hledal. Obešla skoro celý výkop, než ho konečně spatřila. „Sláva!“

Když ho vzala do ruky, všimla si, že jí přišla zpráva. Přčetla si jméno odesílatele: Anders. Sakra. Kde sehnal její nové číslo? Bude si ho muset zablokovat. Už zase. Protože jí určitě zas píše, že *To nic neznamenalo, láska! Prosím tě, ozvi se mi, pořád tě miluju!* Já ti dám nic neznamenalo. Všivej podrazák... A upřímně, už to je víc než dva roky. Kdy se mu v tom jeho malém mozečku rozsvítí a dojde mu, že Sara se k němu už nevrátí? Byl takhle neodbytný jenom proto, že v ní viděl svou šanci, jak se probojovat mezi šperkařskou špičku. Vyhrávala různá ocenění a jejímu obchodu se dařilo, zatímco on pracoval pro obyčejnou zásilkovou společnost a vyráběl staromódní šperky bez nápadu. Kdysi dávno

spolu měli velké plány, jak budou bok po boku pracovat, ale on všechno zkazil a mohl si za to jenom sám. Nepřečtenou zprávu vymazala. Ať se jde vycpat.

„Založ si vlastní firmu, chudáčku,“ zabručela si pro sebe. „Ne, že by o ty tvoje průměrné nápady někdo stál.“ Pak se zhluboka nadechla. „Už se od tebe nenechám využívat.“

Jakmile natáhla ruku, aby se vyšplhala ven z výkopu, zahlédla koutkem oka kovový odlesk a na chvílku zaváhala. Na úplném okraji jámy, asi tak v polovině její délky, cosi vykukovalo z hlíny a odráželo světlo. Sara si strčila telefon do kapsy a opatrně prstem očistila onen předmět od zeminy. Ano, rozhodně šlo o něco kovového, ale nebylo to ze železa, to by se takhle neblýštělo. Měla by skočit pro Roberta, ale nejdřív se chtěla jen mrknout, co to je. Mohl to být jen nějaký odpad, stará plechovka nebo tak něco, a pak by se jí smáli, že se unáhnila. Prsty seškrabávala hlínu. Po chvíli se sklonila blíž a začala rozeznávat cosi malého a rovného. Byla jako očarovaná. Co by to mohlo být?

Ještě chvíli se rýpala v hlíně a prstem ji kypřila, když se najednou před ní vynořila vnitřní část rukojeti nože, ze které se lehce sesypala zbývající půda. „No tedy!“ Zkusmo za rukojeť zatáhla a nůž celý hladce vyklouzl ven. Jeho jediný břit s ostrou špičkou byl přes třicet centimetrů dlouhý a vypadal dost nebezpečně. „Páni!“ Rukojeť musela být původně vyrobená z kosti nebo ze dřeva, uvažovala, a nejspíš ztrouchnivěla, až z nože zůstal jen kovový střed a čepel. Ta se ovšem z velké části zachovala, což bylo zvláštní. Pokud ji vyrobili z oceli stejně jako ten *Ulfberht*, měla by být zrezivělá. Ale k tomu nedošlo. V její horní části byl vyrytý zlatý runový nápis.

S dědečkem archeologem, který se specializoval na dobu Vikingů, se Sara naučila číst runy stejně dobře jako běžnou abecedu. Dědeček ji také naučil trochu staroseversky a v poslední době začala zase na lekce tohoto jazyka chodit, protože její kamarádka Linnea se provdala za muže, který mluvil jenom

staroseversky. No, to byl sám o sobě prapodivný příběh, ale tím se teď zabývat nechtěla. Nejdřív musí zjistit to nejdůležitější: co je na tom noži napsáno?

„*Með blōð skaltu ferðast.*“ Bezmyšlenkovitě přejela prstem přes ostří a přitom přečetla nahlas ta slova. Vzápětí zaklela, protože ucítila, jak jí kov projel kůží. Jak mohlo být ostří po tak dlouhé době v zemi stále ostré? A ta slova jí byla povědomá. Neříkala Linnea, že něco podobného četla na vikinské broži? „S krví se vydáš na cestu“? Ano, takhle nějak to znělo.

A sakra! To by znamenalo, že...

Uvědomila si, co nejspíš provedla, přesně ve chvíli, kdy se jí tak příšerně roztočila hlava, až málem upadla. „Ne, ne, *ne!*“ To nemohla být pravda.

Musí to zarazit! Nemohla se ale ani pohnout a měla co dělat, aby se udržela na nohou. Vytřeštila oči. Zdálo se jí, jako by se půda před jejíma očima zvedala přímo kosmickou rychlostí, a udělalo se jí zle. Obklopil ji šílený rámus, jako by se ocitla uprostřed místnosti plné lidí, kteří halasili jeden přes druhého, a do toho skučel vítr. Hlava se jí motala čím dál víc. Naštěstí se stihla opřít dlaněmi o zem, jinak by hlavou spadla rovnou na kostru ve výkopu.

Vrávoravě se zvedla na kolena a jen stěží vnímala své okolí. Obrazy se kolem ní míhaly v šíleném tempu, jakoby na řetízkovém kolotoči, který nikdo neřídil. Potlačila nevolnost, zavřela oči a potom se všechno propadlo do tmy.

Kapitola třetí

„JAK SE TI PODAŘILO Z MOHYLY VYTÁHNOUT TEN SEAX?
Okamžitě ho tam vrať!“

Sara trochu pootevřela oči a zamrkala do bledého slunečního svitu. Cítila, jak se jí někdo z rukou snaží vytrhnout předmět, který držela. Instinktivně ho sevřela ještě pevněji, i když netušila, co to vlastně drží.

„Pust', povídám! Nepatří ti.“

Přinutila se zaostřit a zjistila, že se jí těsně před nosem vznáší vzteklý obličej nějakého neznámého muže. Vlastně docela atraktivního muže, z jehož krví podlitých tyrkysových očí na ni však šlehalý plameny.

„Co?“ zamumlala a sklopila hlavu, aby se podívala, o co se to s tím chlapem vlastně přetahuje. Pořád v ruce držela ten dlouhý nůž, ale nemohl to být ten samý, protože tenhle měl hladkou kostěnou rukojeť s pěkným vzorem a ten předchozí měl jenom čepel. Svraстила čelo, když vtom si všimla, že je ta čepel úplně stejná. Zlatý nápis teď zářil ještě jasněji než předtím. Muž, který se snažil jí nůž vytrhnout, ho svíral opatrně, aby se neporezal. Nemohl proto táhnout moc silně.

„Dej mi ho,“ zasyčel. „Copak bys okrádala mrtvé, ženo?“

Sara zamrkala, protože si právě uvědomila, že s ní nemluví anglicky, ale staroseversky. Jiná řeč to být nemohla. I když jí Sara nemluvila plynně, ta slova i gramatiku poznávala. Nedávno

absolvovala hned několik lekcí staroseverštiny a neměla problém jí rozumět. Vzápětí si uvědomila, co to asi znamená, a zaúpěla. „Ale *ne!* To si ze mě děláte srandu!“

Pomalů se zvedla. Těžce polkla, aby zahnila nevolnost, kterou pořád cítila v krku, a rozhlédla se. Výkop zmizel, stejně jako přístřešek nad ním, a zbytek vykopávek se taky někde vypařil, včetně stanu s jídlem a archeologů. Loučka ohraničená řadou dvoupatrových dvojdomků a silnicí byla rovněž tam a neviděla ani pobřežní cestičku, ani maják, který předtím zahlédla v dálce. Klečela ve vysoké trávě na otevřeném útesu nad mořem a vedle ní se tyčila čerstvě postavená kamenná pohřební mohyla.

Mohyla! Musí ji šálit zrak.

Poznala, že kameny na sebe někdo poskládal teprve nedávno, protože na nich nerostl žádný mech jako na těch, které Robertův tým odkládal stranou. A z mezer vykukovala čerstvá hlína. Stoprocentně to ale bylo to stejné místo – záliv Marsden Bay. Poznávala pláž rozprostírající se asi třicet metrů pod útesem, její poloměsíčitý tvar a také výhled na dva zajímavé skalní útvary, které předtím obdivovala. Mořský sloup Lotova žena a Marsdenská skála, tak jim Robert říkal. Zavrtěla hlavou. Ne, tohle prostě nebylo možné...

„Dej mi ten *seax!*“ Muž teď zněl rozčileněji, ač nezvýšil hlas.

Sara ho moc nevnímala. Pomalu k němu otočila hlavu, aby mu odpověděla v jeho řeči. „*Hvat?*“

„Řekl jsem –“

Nenechala ho domluvit. „Mluvíš *dansk* tungu?“

Z nějakého důvodu nazývali Vikingové svůj vlastní jazyk „dánský“ a ne „staroseverský“. Věděla, že tak se mu začalo říkat až později.

„Ano. Proč?“ Pustil čepel a ustoupil o krok dozadu. Možná si uvědomil, že mu s tím nožem Sara nikam neuteče.

„Proboha...“ Zavřela oči a zlomila se v pase, jako by ji význam jeho odpovědi úplně porazil. Skutečně mluvil staroseversky,

žádným zapomenutým northumberlandským nářečím, takže to musel být Viking. Seveřan z masa a kostí. Dnes takhle jen tak někdo nemluvil, což mohlo znamenat jen jedno a potvrzovalo to, čeho se už obávala: že totiž cestovala časem zpátky do minulosti.

Asi tak tisíc let nazpátek. *Jenom to ne!*

Když jí její kamarádka Linnea vyprávěla, že ji právě tohle potkalo, znělo to tenkrát neuvěřitelně a Saře to připadalo spíš jako výplod Linneiny fantazie. Zmizela a skoro rok se všichni báli, že je po smrti. Lidem, které někdo unesl, jejich únosci často vymyli mozek, aby pak unesení nějak hloupě lhali v jejich prospěch, a tak si Sara myslela, že se přesně tohle přihodilo i její kamarádce. Ale Linnea působila, že je při smyslech, a svou historku vykládala přesvědčivě, a tak si Sara nechala své pochybnosti pro sebe. Když se pak objevil i Linnein vikinský manžel, aby si ji odvedl zpátky do své doby, už jí nezbyvalo nic jiného než kamarádce bezvýhradně věřit.

I když teď z toho radost neměla, protože to znamenalo, že šlamastyka, ve které se právě ona sama ocitla, byla též zcela skutečná.

Snažila se nepropadnout panice a klidně dýchat. Hlavu svěsila mezi kolena, aby neomdlela. Nikdy ještě panickou ataku nezažila, ale představovala si, že takhle nějak asi začíná. Proč nemá po ruce nějaký papírový sáček, když ho zrovna potřebuje? Nebo Xanax? Zhluboka a pomalu se nadechovala a podařilo se jí splašeně tlukoucí srdce o něco zklidnit. *Klid. Tohle zvládneš. Už jsi zvládla i horší věci*, říkala si v duchu. *Mnohem horší*. Ale vážně zvládla horší věci? Přestože v podstatě přežila vlastní smrt a potom proležela celé měsíce v nemocnici, tohle byla úplně jiná káva, nic podobného dosud nezažila. *Cestování v čase, propánakrále!* Jak to bylo vůbec možné? Aspoň že to hučení v hlavě po chvíli ustalo, a i když jí srdce pořád bušilo třikrát rychleji než obvykle, hlava už se jí netočila. Opatrně se zase posadila rovně.

Muž si založil ruce na prsou a Sara k němu opět sklouzla pohledem. Teprve teď si uvědomila, že je napůl nahý. Měl na sobě jenom kalhoty, které byly v pase stažené šňůrkou a trochu připomínaly spodek od pyžama. Byly hrozně pomačkané a vypadaly, jako by je po vyprání nenechal uschnout a ještě v mokrých si v nich šel lehnout. *Co to sakra...?*

Zírala na něj. Byl konec září a pěkně chladno, navíc ten vítr od moře neustával. Proč se tu promenuje bez trička a v tenkých lněných, nebo snad bavlněných kalhotách? Ať už je to drsný Viking nebo ne, to byla prostě šílenost. Prohlédla si jeho postavu s vyrýsovanými svaly, přejela mu očima přes široký hrudník, vytvarované břišní svaly a paže, které působily, že časem na cvičení ten muž rozhodně nešetří. Impozantní. Ale tady na útesu nebylo před kým se předvádět a ona dobře viděla, že je mu zima. Na opálených předloktích mu vyskočila husí kůže a bylo znát, jak se chvěje. Tak co tu blbne?

„Už ses na mě dost vynadávala?“ Povytlhl nazlobeně jedno obočí. Pak naklonil hlavu na stranu a sevřel rty.

Měl moc hezká ústa. Sara si nemohla pomoci a hleděla na něj dál. Skutečně se jí jeho rty zdály jako jedny z nejhezčích, které kdy na muži viděla: krásně plné, ale zase ne příliš, koutky zahnuté do úsměvu a výrazný oblouček horní linky rtů. Hned se v ní ozvala její umělecká duše a dostala chuť ho nakreslit. Ani jeho ostatní rysy nebyly k zahzení. Roztomilý nosík s trošku zahnutou špičkou, velké, modrozelené oči pod rovným obočím a úchvatné lícní kosti. Kdyby měl ještě k tomu dolíčky ve tvářích, byl by hotový model.

Ale takhle by se na něj dívali v jejím světě. V jednadvacátém století. A ona si byla téměř stoprocentně jistá, že rok 2019 nenastane ještě hodně dlouho. Tenhle muž by nepochopil, co je to model, ani kdyby tušila, jak se to řekne staroseversky, což samozřejmě nevěděla.

Takže teď lítá v pořádném průšvihů.

Rurik vyčkával, zatímco se ta podivná žena snažila ze sebe vykoktat odpověď. Obvykle mu nevadilo, když se na něj ženy obdivně dívaly – kterému muži by to taky bylo proti srsti? Ale zrovna nedávno se rozhodl všech žen zřít a teď měl naspěch, už aby odtud zmizel. Byl prochladlý, unavený a mrzutý. Oči ho pálily z toho, jak se včera málem utopil v moři, takže teď viděl trochu rozmazaně. Tu záležitost se *seaxem* chtěl vyřešit dřív, než se vydá na cestu. U všech bohů, jak se jí ho podařilo vytáhnout z hrobu tak rychle? Slyšel o vykradačích hrobů, ale on ten nůž zakopal teprve před chvilkou a byl si jistý, že Sigvardra i jeho věci zakryl dostatečným množstvím zeminy a těžkých kamenů. A ty druhé dva s jejich pár drobnostmi také.

Ale kde se tady vůbec vzala? V jednu chvíli stál nahoře sám a pak najednou seděla hned za ním. Bylo to jako kouzlo, *troll-domr*. Zachvěl se. Právě teď mu bylo ukradené, jestli je to třeba i sama bohyně Freya. Jediné, po čem toužil, bylo vrátit se zpátky do jeskyně a převléct se. Snad už budou jeho šaty dostatečně suché. Musel je promáchat v bystřině stékající ze svahu, aby z nich dostal tu sůl. Oblečení, které nasáklo mořskou vodou, by bylo příliš tuhé a nepohodlné a nevydržel by v něm ani chvilku. Z předchozích zkušeností už věděl, že by ho nesnesitelně svédila kůže a byl by celý odřený. Lepší bylo přetrpět teď chvíli chladu než pak trpět po celé dni. A možná byl sice promrzlý na kost, ale alespoň byl naživu. Moře, to je nebezpečná příšera, a on byl nesmírně vděčný, že včera vyvázl živý.

A mrzelo ho, že nepřežil nikdo další.

Dnes ráno opět prohledal celou pláž, ale moře žádné další živé nevyplavilo, ledaže by se objevili v noci a odešli dál do vnitrozemí. Ani žádná další mrtvá těla příboj nevynesl, jenom nějaké osobní věci a různé části rozlámané lodi. Byla tu sice naděje, že někdo skončil dál po pobřeží a přežil, ale to už se Rurik nikdy nedozví, protože dalším hledáním nehodlal trávit čas. A pokud šlo o Sigvardra a ty druhé dva, tak udělal, co mohl. Majitele lodi

pohřbil i s jeho zbraněmi: meč uložený v bandalíru mu položil na hrudník, *seax* nechal za opaskem a do koženého sáčku mu uložil další cennosti. Všechno pohřbil s ním.

Ti druzí – ustrašený stařík a jeden člen Sigvardrovy posádky – u sebe nic neměli, jen starci visel na krku onen stříbrný kříž a oba byli vybavení jedním ostrým nožikem. Aby jim do posmrtného života věnoval něco užitečného s sebou, Rurik přidal do hrobu pár dalších věcí: spínací sponu na kabát ve tvaru ptáka pro starého muže a menší Thorovo kladivo pro námořníka. Obojí sám vyrobil a vždycky si může zhotovit další. Protože neměl tušení, jak křesťané pohřbívají své mrtvé, uložil starce do hrobu se všemi společně. Doufal, že si ho i tak jeho Bůh najde.

Pohlédl na *seax*, který žena stále svírala v ruce. Sigvardr ho nejspíš ukořistil na nějaké válečné výpravě při jedné ze svých dřívějších cest do zemí Sasů, protože tohle nebyla severanská zbraň. Svými cestami se mu chlubil, když se poprvé setkali. K čemu by byl ale Rurikovi dobrý? Byla mu moc velká zima na to, aby se zase pustil do přenášení kamenů, a je možné, že ona ten nůž potřebuje. Vypadala zoufale, oči vykulené, jako by se bála, že po ní každou chvilku někdo skočí. Možná by jí ten nůž měl nechat, stačí, když se ho nepokusí použít proti němu. Sigvardr měl na cestu do posmrtného života dostatek zbraní i bez toho nože.

Ale ne, neměl by podporovat zloděje. Když chvilku počká, snad ta žena trochu povolí v pozornosti a on by jí pak nůž mohl vytrhnout a hodit ho do moře. Byla by to náležitá oběť bohu moře za to, že ušetřil jeho život.

„Já se nekoukala na tebe!“ vypadlo z ní teď, ačkoli ta růž, která se jí rozlévala po tvářích, mu byla důkazem, že lže. Bezpochyby se dívala na něj.

Ale Rurikovi to bylo vlastně fuk. Zuby mu drkotaly zimou, a jestli se brzy nedostane zpátky do jeskyně, zemře na podchlazení. Předtím se zahřál fyzickou prací při stavění mohyly,

ale teď stál nehnutě v ledovém větru, jen spoře oděný. Musí do tepla, a to rychle.

Žena se postavila a trochu zavrávala. Jeho vrozená ohleduplnost ho přiměla podat jí ruku, aby se o něj mohla opřít. „Není ti dobře?“

„Je mi trochu špatně, ale to přejde.“ Několikrát se nadechla, aby se uklidnila. Rurik viděl, že se jí do bledých tváří vrací barva. Hovořila pomalu, jako by nebyla zvyklá mluvit jeho jazykem, ale alespoň se snažila a to stačilo. Zdálo se, že dobře rozumí tomu, co Rurik říká.

„To je dobře a teď mi dej ten nůž.“ Hbitě jí vytrhl *seax* z ruky, a protože nedávala pozor, tentokrát neměl potíže ji odzbrojit. Skokem se vrhla vpřed a hlasitě zaprotestovala, ale když se pokusila získat nůž zpátky, zvedl ho tak vysoko, že na něj nedosáhla. Nebyla úplně drobná, ale on byl docela čahoun, takže neměla šanci mu ho sebrat. „Ne! Patřil mrtvému muži. Nemůžu ti ho nechat.“

„Ale já ho potřebuju!“ Dál s ním zápasila, poskakovala kolem něj a v jednu chvíli se mu i zavěsila na paži. Mohla se však snažit, jak chtěla, on byl oproti ní mnohem silnější a celé to začínalo být směšné.

Zvýšil hlas. „Nech toho, ženo! Ani jeden si nůž nemůžeme nechat a hotovo. Můžu ti najít nějaký jiný, jestli tak nutně nějaký potřebuješ.“ S těmi slovy se prudce otočil, což ji zaskočilo, a mrštil *seaxem* dolů z útesu a pokud možno co nejdál do moře.

„Neeeee!“

Strnula, zbledla a šokovaně vytřeštila oči. Dívala se na něj, jako by on byl ten zločinec. Teď už byl opravdu rozčilený. Na ni, na bohy za to, že si s ním pohrávají, na celou tuhle situaci. Copak už toho nebylo dost? Jenom si přál někde začít nový život. Místo toho se málem utopil a teď měl ještě řešit další problémy. Na chvíli zavřel oči a pokoušel se trošku si ulevit od bolesti a dát svému zraku odpočinout. Pak na ni znovu pohlédl.

„Vrať se tam, odkud jsi přišla,“ utrl se na ni. „Budu tě střežit jako ostříž, abych si byl jistý, že neukradneš ještě něco dalšího.“ Znovu si založil ruce a zlostně na ni hleděl. Doufal, u všech bohů, že si pospíší a co nejrychleji se spakuje. *Aby ji trollové sprali!*

Namísto odpovědi se však ta žena vydrápala na okraj útesu a naklonila se přes něj dolů, jako by chtěla nůž následovat. Rurik k ní přiskočil a chytil ji za paži. „Ne! Co to děláš?“

„Pusť mě! Já neskočím.“ Vztekla po něm šlehla pohledem a snažila se vymanit z jeho sevření. Pak se zadívala na pláž ležící hluboko pod nimi. Sklesle svésila ramena a zdálo se mu, že tlumeně vzlykla. „Je pryč,“ zašeptala a burácení větru téměř přehlušilo její slova.

„Je to tak nejlepší. Udobřili jsme si tím boha moře.“

„Ty to nechápeš.“ Zaváhala, a potom vyhrkla: „Já ho potřebuju na cestu... d-domů.“

„Cože? Ten *seax*?“ Rurik na ni upřeně hleděl a potom se zamračil. Jako by si teprve teď všiml, jak zvláště vypadá. Zamrkal a pokusil si ji lépe prohlédnout. Měla dlouhé, lesklé, kaštanově hnědé vlasy, které se mírně vlnily a pohazoval si s nimi vítr. Její oči mu připomínaly dva jantary rámované silnými, tmavě hnědými řasami. Pleť měla podobnou, jako mívají otrokyně, opálenou od sluníčka, nosík pokropený pihami, její rty byly jako dva světlounce růžové okvětní lístky. Pohledná byla, což o to, ale její oblečení se mu ani trochu nepozdávalo, bylo nějaké divné. Byla oděná prakticky do mužských šatů: modrých kalhot, těžkých velkých bot, které byly mohutné jako pařízky malých stromků, a do jakési vycpané tuniky, která se vpředu zapínala na kulaté sponky, které jaktěživ neviděl. Jak to, že si toho předtím nevšiml?

Ale *no tak moment!* Něco mu to připomínalo, a když si to spojil s tím, jak nečekaně se tu zjevila, ano, jako *trolldomr*, v hlavě mu vyklíčila myšlenka. Takové zvláštní oblečení už jednou viděl, a přestože nedokázal pochopit, k čemu bylo dobré, věděl, že na

světě je spousta nevysvětlitelných věcí. Mohla snad tahle žena také... přicestovat časem?

U Odinových havranů!

Ne, to určitě nemohla být pravda. To by bylo podruhé, co si jejich rodinu vybrali bohové, aby je někdo takový navštívil. Proč by měli být právě oni takhle výjimeční? Rurik to vnímal jako kletbu: bohové dělali naschvály z důvodů, které znali jen oni. I když jeho bratr to dnes za žádný naschvál nepovažoval, samozřejmě. Ovšem rozhodně to přineslo nesváry, ač nakonec to byl jenom Rurik, kdo se kvůli tomu trápil.

Na druhou stranu se možná ve svých závěrech ukvapuje. Tahle žena může prostě jen pocházet odněkud z ciziny. Ovšem jak se pak ocitla zrovna tady, bylo v tom případě záhadou.

„Jak se jmenuješ?“ Nezamýšlel svou otázku takhle vyštěknout, ale muselo to znít příkře, protože téměř nadskočila. Pohlédla mu do očí.

„Co? Aha, Sara Mattssonová.“

„Sa-ra?“ Tohle jméno mu nic neříkalo, ale všichni lidé se nejmenovali stejně jako obyvatelé jeho země. „A nemyslíš Mattsdottírová?“ dodal a zavrtěl hlavou. „Tvůj otec se jmenuje Matts?“

„Ne, jmenuje se Jonas.“ Říkala to poněkud nejistě, ale Rurik si uvědomoval, že ji nejspíš popletl.

„Tak potom jsi Sara Jonasdottírová, ne?“

„No... asi ano, ale –“

„Jsi,“ ujistil ji Rurik a jeho tón naznačoval, že tím je diskuze u konce. I kdyby se jeho podezření potvrdilo, bylo nutné, aby hned pochopila pár věcí, jinak tu dlouho nepřežije. A ať už se tu objevila odkudkoliv, v žádném případě nebyla ničí syn.

Zasmušil se. Pokud opravdu *přicestovala* v čase, mohlo to znamenat jen jediné: ten nůž byl kouzelný a ona bez něj uvízla v jeho době. A za všechno mohl on. *Zatraceně!* Nikdy se dopodrobna nevyptával, jak přesně se ta druhá žena vydávala na cesty časem, až teď mu došlo, že se zeptat měl. No, na to teď už bylo

příliš pozdě. „A nemůžeš se vrátit někam jinam?“ zkoušel to marně.

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a zatvářila se zmateně. „Kam?“

„Nevím.“ Rurik opět zavřel oči a vnitřně se smířil s tím, co muselo následovat. Koneckonců si to zavinil sám, ačkoli měl podezření, že si s ním bohové pohrávají a že nemá příliš na výběr. „Tak dobře. Budeš muset jít se mnou. Prozatím.“

Pokud by ji odvezl k sobě domů, mohl by ji poslat zpátky do její doby. Hrafn už by věděl, co dělat. Ale Rurik právě domov opustil a představa, že by musel tak brzy absolvovat cestu zpět, ho nijak zvlášť netěšila. Bude lepší, když s ním ta žena chvíli zůstane, i když by se byl bez téhle komplikace milerád obešel.

Potlačil další záchvěv zoufalství, který ho zaplavil při pomýšlení na vrtochy Noren. Zvedl lopatku, kterou kopal hrob, a odcházel po hřebeni útesu, brblaje si přitom pod vousy. Když ji prvně uviděl, měl ji prostě ignorovat, pak by mu nezůstala na krku. A neměl ten *seax* házet do moře...

„K-kam půjdeme?“

Ohlédl se přes rameno a viděl, že běží za ním. „Dolů na pláž. Je tam jeskyně, kde jsem si schoval věci. A když se tam rychle nevrátím, tak prochladnu a zemřu.“ Neovladatelně se teď třásl a zkoušel alespoň poskakovat na místě, zatímco čekal, než ho dohoní. Ukázal přibližně někam dolů, ale ona se zastavila a zavrtěla hlavou.

„Já... Ne! Nemůžu s tebou jít. Neznám tě.“

Rurik ji chňapl za ruku. „Pro lásku Odinovu, ženo! Neublížím ti.“ Pořád se vzpírala a odtahovala, a tak se rozhodl trochu ji postrašit. „Nemůžeš tady zůstat. Sama a bezbranná. Bylo by to pro tebe příliš nebezpečné. Chceš, aby tě tu někdo našel? Chceš se stát něčí otrokyní?“ Nedodal „mou otrokyní“, protože na rozdíl od svého staršího bratra neměl prážádný důvod někoho vlastnit. A tohle bylo navíc téma, o kterém právě teď v žádném

případě nechtěl přemýšlet, protože v něm probouzelo bolestné vzpomínky.

„*Otrokyní?*“ Zděšeně na něj zamrkala, když jí došlo, co Rurik říká. „Ne! Nic takového jako otrokyně neexistuje.“

„Ale ano, existuje. A teď pojd' se mnou, než úplně zmrznu.“ Táhl ji za sebou ke strmé stezičce, která vedla dolů na pláž. Narazil na ni náhodou a předpokládal, že ji tam vychodili místní lidé, přestože zatím na žádného *Engilskira* nenarazil. „Dávej pozor, nebo spadneš,“ varoval ji. „Půjdu první.“

Sara se mu přestala vzpouzet a šla za ním jako omámená. Když se na ni opět ohlédl, téměř jako by viděl, jak její hlava pracuje a snaží se vymyslet, co si má počít. Pokud skutečně pocházela z jiné doby, ocitla se v úplně cizím prostředí a nemohla ani vědět, jak sehnat něco k jídlu. Byla na něj naprosto odkázaná, na naprosto cizího člověka. A očividně byla stále v šoku, protože ji podle všeho připravil o její jedinou šanci vrátit se do své doby.

Potlačil povzdechnutí. Setkat se s někým z budoucnosti mu připadalo jako zážitek, co člověka potká jenom jednou za život. Kdo by si byl pomyslel, že jemu se to stane dvakrát?

Kapitola čtvrtá

KDYŽ SARA SLEDOVALA, JAK NŮŽ LETÍ VZDUCHEM, STRNULA a polil ji ledový pot, protože si uvědomovala, co to bude znamenat, pokud o něj přijde. Byl to pro ni prostředek, který ji měl přemístit zpátky do jednadvacátého století. A najednou byl fuč, aniž měla vůbec šanci zpracovat, co se před chvílí událo. Jako první ji napadlo podívat se, kam nůž dopadl, a zjistit, jestli by ho nemohla nějak dostat zpátky. Ale jakmile pohlédla dolů na pláž, viděla jenom vodu. Byl právě příliv a vlny a silné proudy nůž prakticky okamžitě odplavily na volné moře.

Ocitla se v pasti. Co si teď počne?

Ten muž jí nakázal, aby šla s ním, a ona ho poslechla. Pak si ale uvědomila, že toho člověka vůbec nezná. Proč by mu měla věřit? Mohl to být násilník nebo vrah, případně nějaký šílenec anebo... Zastavila se a pokusila se dát najevo svůj strach, aniž ho urazila nebo rozzlobila, ale jemu očividně docházela trpělivost.

„Pro lásku Odínovu, ženo! Neublížím ti,“ zvolal a znělo to, jako by to myslel upřímně.

Co jiného jí zbývalo než mu věřit? Neměla beztak kam jít. A když ještě přidal to o otrocích, už dál neváhala. Umínala si ale, že se bude mít na pozoru.

Došli na cestu vyšlapanou v husté trávě množstvím nohou, které tudy po staletí procházely. Vinula se dolů kolem

vápencových vrstev tvořících strmé útesy. Klopýtala za ním a byla ráda, že ten muž jde před ní, protože bojovala s tím, aby vůbec udržela rovnováhu. Zdálo se, že pláž je hluboko pod nimi, a jí výšky nedělaly dobře. Několikrát jí na oblázcích ujela noha a musela se ho chytit za paži nebo se opřít o jeho rameno. Nebylo jí příjemné dotýkat se jeho holé kůže, která i přes chladný svěží vítr hřála. Nejspíš proto, že vlastní prsty měla tak studené, takže při každém jejím ledovém dotyku ucukl. Kéž by měl na sobě aspoň košili. Byla to už pěkně dlouhá doba, co se ocitla tak blízko do půl těla svlečenému muži, a zaskočilo ji, že ji tak přitahuje. Nečekala ani neplánovala, že by se jí nějaký muž měl ještě vůbec líbit. Ne po té Andersově zradě...

„Jak se jmenuješ? A proč nejsi oblečený?“ zeptala se konečně, protože začínala být zvědavá.

„Rurik. Celý jsem se zmácel. Včera jsme ztroskotali. Musel jsem plavat. Všechno bylo promočené. Mířili jsme do Jorviku, ale bouře nás vychýlila ze správného směru.“

„Aha.“ To také vysvětlovalo ty oči podlité krví. „A ti muži nahoře?“ Kývla hlavou k vrcholu útesu a k hrobu, vedle kterého před chvílí seděla. Pohřební mohyla, žádný výkop s kostrami. Proboha! Všechno to bylo naprosto neuvěřitelné. Nezdá se jí to celé? Ne, Rurika ani *seax*, jak tomu noži říkal, by si nevymyslela. Neměla předtím ani tušení, jak takový nůž vypadá.

„Sigvardr a dva muži, jejichž jména neznám,“ odpověděl Rurik. „Ano, zemřeli a moře je vyplavilo na pláž. Ostatní se mi ale nepodařilo najít.“ Odpovídal jí úsečně, dával jí jasně najevo, že není dobře naladěný. Zuby držel pevně skousnuté, aby mu necvakaly zimou. Sara mu nemohla vyčítat, že je nevrlý. Musí být promrzlý na kost a teď má ještě na krku ji, ženu, kterou nejspíš považoval za zlodějkou.

Co by asi říkal, kdyby mu prozradila, že ten nůž našla v jednadvacátém století? Pravděpodobně by si pomyslel, že je úplně šílená. Jenže to už si beztak možná myslí.

Jakmile se ocitli dole na písku, vedl ji rychlým krokem směrem k jeskyni. Musela napůl běžet, aby jeho dlouhému kroku stačila. Proužek pláže, který příliv nepohltil, byl naštěstí dost velký, aby mohli pláž přejít suchou nohou. Kráčeli po jemném písčku a Sara si cestou všímala, jak u paty útesů leží hranice z větších kamenů a hrubých úlomků, která vypadala, jako by se ze skály právě uvolnila. Sara si pod těmi tísnivými útesy připadala úplně malinká. Musely se tyčit alespoň třicet metrů do výšky a na druhé straně se rozprostíralo jen moře a širá obloha. Bylo to opuštěné místo, ale zároveň až dojemně krásné.

Na jedné straně se útesy rozbíhaly ke dvěma skalním útvarům, které zaznamenala již dříve. Poblíž plachtily a slétali se mořští ptáci. Zjevně to bylo jejich útočiště, kde měli hnízda. Když se podívala opačným směrem, spatřila ohyb pláže, zakončený výběžkem pevniny se skalisky vystupujícími zpod hladiny, které se táhly dál do moře. Tipovala, že tohle muselo být místo, kde ztroskotala Rurikova loď. Vypadalo zrádně, vodní tříšť ukazovala, jak silné tam působí proudy.

„Tak, jsme tady.“ Rurikův hlas ji vrátil zpátky do přítomnosti. Zastavili se u jeskyně, která byla vklíněná v rohu, v místě, kde útes mírně vybíhal do pláže. Měla dva vchody, oddělené od sebe vysokým sloupem vápence. Uvnitř ucítila pod nohama nejprve jen měkký písek, ale když se dostali dál, spatřila, jak se u zadní stěny vrší větší množství velkých kamenů. Celá jeskyně zabírala pouhých pár metrů. Viděla zbytky spáleného dřeva a také oblečení rozložené po kamenech kolem zbytků ohniště. Další kousky oděvů visely na skalních výčnělcích jako na provizorních háčcích. Opatrně pokračovala za mužem, ale pak raději usedla na kámen poblíž vchodu, odkud by se jí snáz utíkalo, kdyby ten muž začal vykazovat nějaké násilnické sklony. Když vyhlédla ven, spatřila moře záramované vstupem z hrubého kamene. Byl to nečekaně krásný pohled. Kdyby měla po ruce papír a tužku, moc ráda by si ho nakreslila.

Rurik si jí nevšímal. Zvedl jednu košili a vytřepal ji. „Je celkem suchá,“ zabručel a přetáhl si ji přes hlavu. Sara si nemohla pomoci a upřeně přitom hleděla na tu hru svalů na jeho hrudníku a také na vyrýsované břicho, což byl neméně zajímavý pohled. Zahorely jí líce, rychle odvrátila zrak a raději se začala rozhlížet po jeskyni.

Nebylo to zrovna útulné místo, ale poskytovalo alespoň nějaký úkryt před řáděním přírodních živlů. Nefoukalo tady a při zapáleném ohni tu v tomhle ročním období bude snad i teplo. Měla mít nejspíš strach, sama na opuštěném místě s cizím mužem – s *Vikingem, propánakrále!* – ale ona se kupodivu nebála, už ne. Jako by všechny její smysly otupěly, stále ještě byla otřesená z toho, co se stalo. A kdyby jí chtěl ublížit, tak by to určitě udělal, nebo ne? Či snad čekal, že to provede tady v úkrytu?

Zatraceně, neměla si od něj nechat sebrat ten nůž.

Ztěžka polkla a zase se otočila k němu. Sledovala, jak se obléká. Košile byla podle všeho lněná, jen jednoduše střižená. Přes ni si přetáhl tmavě zelenou vlněnou tuniku, která mu sahala těsně pod půlku stehna, a kolem pasu si stáhl opasek. Nejspíš byl pořád vlhký a pokrytý krustičkou z mořské vody, protože kůže se zdála tmavá. Ty rovné kalhoty už na sobě měl, ale přes ně si teď oblékl ještě jedny, vlněné. Za opasek si zavěsil spoustu věcí: kožený sáček, brousek, vodorovně přes břicho nůž dlouhý skoro jako ten *seax*, a k tomu i sekýru. Zbývající oblečení složil a nacpal do obdélníkové dřevěné bedny.

„Moje cestovní truhla,“ řekl na vysvětlenou, jako by z jejích očí vycítil otázku.

Sara přikývla. Ona žádné zavazadlo neměla, přirozeně. Neměla u sebe nic jiného než své oblečení a telefon, který ji pořád tlačil v zadní kapse džín. Lupa jako by zmizela, možná ji upustila. Nevzpomínala si. Má mu ukázat ten telefon a vysvětlit, co si myslí, že se stalo? Ne, mohl by ji na místě zabít, proklít jako čarodějnici nebo tak něco.

Soustřed' se, Saro. Vymysli nějaký plán. Přece muselo existovat něco, co by mohla podniknout. Třeba by mohla jít hledat *seax*, až moře ustoupí? Byl docela těžký, takže tu zůstávala nepatrná naděje, že leží někde u pláže a ukáže se, až přijde odliv. Sara to bude muset zkusit a vydá se ho hledat. Všechno ještě nebylo ztraceno, dokud to neověří.

A když se jí nepodaří ho najít? Pak bude mít dostatek času začít panikařit, přikázala si přísně a snažila se ignorovat svůj stažený žaludek.

„Tu máš. S tímhle se možná budeš cítit víc v bezpečí.“

Sara zvedla hlavu a uviděla před sebou Rurika, který ji podával dlouhý nůž v kožené pochvě. Byl asi tak velký jako nůž mrtvého muže, jenom rukojeť se lišila. Zmateně zamrkala. „V bezpečí před čím?“

„Přede mnou?“ Pousmál se, což z nějakého důvodu cítila až v břiše, a nebylo to vůbec nepříjemné. Uvědomila si, že je to prvně, co ho vidí se usmívat.

A ano, měl v tvářích *ďolíčky*. *Jak jinak!*

Ale na tom teď nezáleželo. „Dobře, děkuju.“ Vzala si nůž a povytáhla ho z pouzdra.

„Je ostrý, dobře vybroušený. Ta kůže je ale ještě vlhká. Našel jsem ho v jedné truhle, která připlavala včera na břeh.“

O vlhkost tu vůbec nešlo, ale to mu Sara vykládat nemohla. Pro něj byl jeden nůž nejspíš stejně dobrý jako jakýkoliv jiný. Ale když si prohlížela čepel toho nového, ani na jedné straně nenašla žádný nápis, žádné runy. Ten ji tedy do budoucnosti nepřenesel. Je jí k ničemu. Ale třeba by to mohla přece jen zkusit? Aby si byla jistá. „*Með blōð skaltu ferðast,*“ zašeptala tak tiše, jak to jen dovedla, aby ji neslyšel, a potom se řízla do prstu. „Jau!“ Rychle předstírala, že jí ruka ujela omylem.

„Opatrně! Říkal jsem ti, že je ostrý.“ Sklonil se, aby jí zkontroloval prst, ale zakryla si ho druhou dlaní a on se zase narovnal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šepot run.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.